

Viatge d'amor amb Arianna Savall

L'arpista i soprano, amb el conjunt Hirundo Maris, al 17è Festival de Música Religiosa de Vic

Festival BBVA de Música Religiosa. Hirundo Maris. Arianna Savall (soprano, arpa), Peter Udland Johansen (tenor, violí) i Miquel Àngel Cordero (contrabaix, colascione). Església de l'Escorial. Dimarts, 30 de març de 2021.

Vic

Montserrat Rius

El Festival BBVA de Música Religiosa s'acostava al final dimarts amb un dels concerts més esperats, el d'Hirundo Maris, al capdavant del qual hi ha Arianna Savall i Peter Udland Johansen. Presentaven *Il viaggio d'amore*, un recull de cançons –moltes tradicionals– de diferents països o regions europeus, de Catalunya a Castella, Irlanda, Itàlia, França, Noruega o Escòcia. I d'èpoques també diferents, des del Renaixement fins ara, amb peces des d'una tarantel·la fins a una jota. Insuperable *La dama d'Aragó*, íntima i pregona, i també *Si dolce è il tormento* de Monteverdi, per esmentar-ne algunes.

Un total de 14 peces i un bis i, entre elles, un poema de Miquel Martí i Pol, musicat per Arianna Savall i cantat a duo. La soprano i arpista feia parella vocal amb

Arianna Savall, al centre, en el concert de dimarts a l'església de l'Escorial, envoltada per Cordero i Johansen

el tenor i violinista noruec Peter Udland Johansen, que va tocar el violí Hardanger, un instrument nacional a Noruega, i el cistre, un instrument aquest de corda pinçada amb un so molt característic. El trio musical el completaven amb Miquel Àngel Cordero, contrabaix i colascione, instrument que recorda el llaüt. La veu d'Arianna Savall sedueix, pel seu timbre fi, delicat però també potent, dolç i modulad. I no és només aquesta la seducció, la sonoritat de l'arpa que interpreta de manera tan acurada i tan natural

és com un motlle de la seva veu. Amb la mà al cor, va estar fantàstica. Com també ho van estar Johansen i, sense tant de protagonisme, però ben necessari, a escena, Miquel Àngel Corder.

L'amor és el fil que els unia, un festeig artístic del qual ens fan partícips, l'amor com un nexa, un lligam entre tots els pobles. Hirundo Maris, en aquest viatge, ens interpel·lava a tots, què és l'amor? Després d'escoltar el concert respon: l'amor sou vosaltres, la vostra música, el vostre art. La complicitat artística de Johansen i Savall

és evident, dues veus, dos músics, dues ànimes.

FINAL DE SIS CONCERTS

El 17è Festival de Música Religiosa s'acabava aquest dimecres amb l'actuació de l'Ensemble Exclamatio, liderat pel violoncel·lista Oleguer Aymamí fent un recorregut per les sonates *da chiesa*, la música de quartet dels segles XVI i XVII que es podia interpretar dins de les esglésies. L'edició d'enguany del festival ha constatat de sis concerts a Vic i Sant Pere de Casserres.

Daniel Claret i el concert més espiritual

Vic

M.R.

El Festival de Música Religiosa es va traslladar dilluns a l'església de l'Escorial per no moure-se'n ja. El violoncel·lista Daniel Claret ens feia una interpretació de sonates de Bach confrontades amb l'obra del compositor contemporani hongarès György Kurtág, enamorat de Bach. Amb tots dos, Claret va bastir possiblement el concert més espiritual del festival, únic i personal, un recollit homenatge a Bach. No debades el títol era *La fe*. Com bé diu Kurtág, si et deixes per Bach no pots ser ateu encara que no creguis.

El concert s'acompanyava de textos escrits de Kurtág, recitats per Claret, on s'hi endevinava aquesta passió seva per Bach, que ell anomenava "el vincle impossible". Claret és un músic d'una sensibilitat extraordinària: si tancaves els ulls senties el batec de la corda que, endevinaves, bategava alhora amb el seu cor. I això és el que diferencia un concert de l'altre, el que fa que sempre el recordis. La seva música era un diàleg que compartia amb nosaltres, amb ell mateix i amb la Divinitat, Bach.

Ceràmica i fotografia, a l'ACVic

Vic Sol Roca ha pres el relleu en el cicle que l'ACVic dedica als ceramistes osonencs amb "Ni mai res enllac", el títol que ha donat a la seva proposta, una instal·lació que ha treballat amb el suport del músic Claudi Dosta. Sol Roca (a la fotografia de l'esquerra) penja del sostre de la sala peces d'aspecte gairebé metàl·lic –amb els rastres del fum de la cui-

ta– formades per la unió de dues meitats que creen un espai buit interior, dins del qual vibren músiques diferents. "Peces ambigües, sense cap intenció directa, més intuïtives i emocionals que reflexives o conceptuals". Un àmbit en el qual l'espectador ha d'entrar, caminar entre les carcasses emportat pel so de la música i immersir-se en una proposta que parla "de la matèria, dels elements primers, de la

natura i de les connexions que establim". A l'espai de l'Aparador, el cicle de fotoperiodistes segueix amb Josep Maria Montaner, que hi presenta una imatge del músic Santi Miret tocant una viola de gamba a la casa on Pau Casals vivia quan era a l'exili, a Prada de Conflent. La imatge es complementa amb un text de l'escriptor Jordi Lara (tots dos, a la fotografia de la dreta).

ALBERT LLIMOS